

Fra fattigdom til rikdom

(les 2. Kong. 4.1-7)

Av Sven Berglund

Det er ikke profetene eller enken som er det viktigste i denne kjente hendelsen fra 2. Kongebok. Det er oljen, nådens olje du må bli opptatt av. «Oljen som tar bort all gjeld, og gjør fattige rike.» Det skulle være en passende overskrift.

Bakgrunnen er en virkelig fortvilet situasjon. En kvinne er plutselig blitt enke. Hun sitter i en stor gjeld, og barna er på vei å bli tatt fra henne. Barna blir treller pga. foreldrenes gjeld. Det er noe av den fortvilte situasjonen denne ensomme mora står i. Men du, det står et spesielt ord om enker og farløse, de spesielt fattige og vergeløse på denne tiden. Herren selv tar seg av slike, - og det ser vi også her. Men det er framfor alt noe Herren vil lære oss alle.

1) Både du og jeg har en fryktelig arv. En gjeld vi har arvet fra våre første foreldre.

2) Vår gjeld er virkelig.

Enken sier det akkurat slik som

det er. Det er en som krever full betaling og fullt oppgjør. Og husk - det er nåde fra Gud om noen også i dag, både får se og bekjenne gjelden, denne nøden slik som den er. Solgt under synden. Den som gjør synd er syndens trell, sier Guds Ord.

Der er hjelp å få

Men denne enken visste hvor hun skulle vende seg for å få hjelp i sin nød. Hun ropte på profeten Elisa. Vet du hvor du skal vende deg med din store, virkelige, daglige nød? Du skal få lov å rope du også. Det er et faderøre som alltid hører! «Jeg har en broder ved Guds side som alltid treder frem for meg.»

Jesus sier at han ikke kom for å la seg tjene, men for selv å tjene og gi sitt liv til løsepenge. Elisa sier til enken: Hva kan jeg gjøre for deg? Og så enda et spørsmål: Hva har du i huset? Å du hvor det svir i mitt hjerte når Jesus spør meg: Hva har du i

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av NLL og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/ Dag Rune Lid, 5600 Norheimsund, tlf. 56 55 26 72.

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Ragnar Opstad
Opstad v. 38, 4350 Nærbø, tlf./fax 51433685

Faste medarbeidere i bladet:

Jon Espeland, Per Bergene Holm,
Lars Fossdal og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNISMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds Ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytre misjonsarbeid i Peru.

Formann Karl B. Bø, Vistnesveien. 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46.

Sekretær Håvar Fjære, Goksjøruta,
3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31.

Kasserer Margrete Fra fjord, 4164 Fogn,
tlf. 51 71 06 29.

Postgiro 0801.5682133.
Bankgiro 3204.10.10222.

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds Ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr. 3160 Stokke
Telefon 33 33 93 98. Fax 33 33 91 40.
Bankgiro 2490.45.39496.
Postgiro 0825.0771534.

Rektor Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96.

huset? Ingenting å komme med. Ingenting å betale gjelden med. Fattig, hjelpeløs. Men Ordet sier at det er nettopp de hjelpeløse som ingen hjelper har, Jesus tar seg av.

Enken hadde ingen egenandel, ingen betalingsplan. Hun må få alt. Det er det hun erkjenner i sitt svar når hun viser til en liten oljekrukke. Egentlig en liten flaske, noe veldig lite, noe som ikke engang er verdt å nevne. Det er som om du blir pålagt å betale en gjeld på mange hundre tusen kroner samme dagen du står med en tikroner i handa. Hva er det? Svar: Ingenting å nevne.

Husker du når Jesus møtte så mange? Husker du hva Andreas kom dragende med? - Her er noen små brød og noen fisker, men hva er det til så mange? Hva er det som skjer?

Gud gjør noe av ingenting

Jo, Gud gjør noe av ingenting. Slik må han alltid gjøre det hvis det skal bli noe ekte, noe riktig, noe varig, noe til velsignelse. Slik gjør han det med denne enka, og slik gjør han med deg og meg - og alle fattige syndere. Hun får en hjelp som høres helt vanvittig ut. Og slik er det bestandig når troen prøves. Her er det

(Forsettelese side 12)

NÅR HERREN FORNYER OG UTRUSTER

Av Lars Fossdal

I kap.6 hos profeten Esaias leser vi om hvordan Herren fornyer og utrustet sine barn. Det er så helt forskjellig fra hvordan vi mennesker i 1996 tenker og tror det er.

Det begynte med at Esaias fikk se Herren sitte på en høy, høy trone, og at slepet av hans kåpe oppfylte templet, serafer stod omkring ham og ropte til hverandre: Hellig, hellig, hellig er Herren, all jorden er full av hans herlighet (v.1-3).

Esaias fikk møte Herren i hans **hellighet** og i hans **herlighet** (storhet/prakt). At Gud er hellig, innebærer at han er aldeles uten synd, - han fristes ikke av det onde, og selv frister han ingen (Jak.1,13). Gud er ren som en fortærende ild. Den som skal bestå for ham, må være absolutt ren.

Nå får ikke vi møte Gud i et syn slik Esaias gjorde det. Men i loven åpenbarer Herren sin hellighet for oss. De ti bud påbyr oss å være gode og å gjøre godt, og de forbyr oss å være onde og å gjøre ondt. Han krever at vi av hjerte, sinn og gjerninger skal være like rene som han er. Han har skapt oss, og dermed er han i sin fulle rett når han krever fullkommenhet av oss.

Den som forbryter seg mot et av hans bud, viser ved sin synd at han ikke er fullkommen ren i hjertet.

Mennesket kan jo ikke gjøre noe ondt og samtidig være god.

Derfor er det slik for Gud, at den som har forbrutt seg mot ett bud, er blitt skyldig i alle (Jak.2,10).

I møte med Herrens hellighet og hans herlighet (storhet) fikk Esaias en **sann** gudserkjennelse. Verd er det å merke seg at denne sanne gudserkjennelsen skapte en sann syndserkjennelse hos ham.

Essaias måtte bekjenne: «Ve meg! Jeg er fortapt, for jeg er en mann med urene lepper, - -» (v.5).

Vi legger merke til at når Herren fornyer og utrustet Essaias, får han se sin stilling ovenfor Herren. Han innser på nytt at han er fortapt, fordi han er en mann med syndige lepper.

Dette sier oss hvor viktig det er at mennesket får en sann gudserkjennelse. Uten den blir det ingen sann syndserkjennelse og ingen fornyelse.

Likevel ble ikke Esaias fornyet ved sin syndserkjennelse eller sin synds-bekjennelse. Likefullt ser vi dens betydning. Den var med på å åpne hans hjerte for Herrens frelse.

Esaias står der passiv, det er Herren som handler. Han befaler en av serafene å hente en sten fra alteret og røre ved Esaias munn. Alteret var høyhellig - den synder som rørte ved det, døde (jmf. Ussa). Når det uskyldige lammet ble ofret på alteret, rammet imidlertid alterets hellighet (døden) lammet, samtidig som offerlammets egen hellighet (lyteløshet) kunne tilkjennes enhver som kom i berøring med alteret. Dette kunne skje fordi offerlammet var blitt tilkjent synderens misgjerning.

Det er dette som ligger i det serafen sa: «Se, denne (stenen) har rørt ved dine lepper, - ». Esaias ble tilkjent en annens rettferdighet, nemlig Jesu rettferdighet.

Videre fikk han høre: «Din misgjerning er tatt bort, din synd er sonet». Det skjedde da offerlammet (Jesus) døde. Esaias fikk skue inn i den fullkomne frelse. På grunn av stedfortrederen kunne Herren tilkjenne ham Jesu rettferdighet og frakjenne ham hans misgjerninger.

Derfor står det i Es.12,2: «Se, **Gud** er min frelse, - Herren er min styrke og min lovsang, og han ble meg til frelse».

Fornyelsen medførte at Esaias fikk et klarere syn på frelsen. Det utrustet ham og gjorde at han mer enn før kunne skille kjød og ånd og forkynne frelsen klarere.

Fornyelsen resulterte i at han ble villig til å forkynne Guds ord for sitt folk og til å bære den lidelse som dette medførte.

Ut fra dette ser vi tre ting som følger en sann fornyelse :

1. Mennesket konfronteres med Guds absolutte hellighet.

Falske forkynnere fortier eller fordunkler Herrens sanne vesen.

2. Mennesket ser sin synd og at det er forapt. Det finnes intet håp for det, fordi det er og forblir en synder. Dersom syndserkjennelsen ikke går dypt nok, dvs. at mennesket fortsatt tror at det er håp for det, dersom det bare tar seg nok sammen, da forblir det mennesket en trell som ikke kommer inn i Guds rike.

3. Guds Ånd åpenbarer for mennesket gjennom Ordet den fullkomne frelsen i Jesus. Mennesket får tro at det i Jesus har soning for alle sine synder og er frelst for Jesus skyld.

Dersom du ikke skal bli forført, må du vokte deg for den forkynnelse (fornyelse) - som fordunkler eller fortier Herrens sanne vesen, - som ikke forkynner frelse for syndere i Jesus Kristus alene.

Gi akt på læren (Ordet) og deg selv, så skal du bli frelst, du og ditt hus.

(FORTS.)

Kristus i GT

Av Per Bergene Holm

Abrahams ætt (avkom) og velsignelsen:

Hvis vi leser historien om Abraham, så vil vi legge merke til at den dreier seg om ett løfte, nemlig løftet om avkom, løftet om sønnen. I 1. Mos 15,5-6 ser vi at det nettopp er dette løftet om avkom som gjør Abraham rettferdig for Gud, når han griper om det i tro. Abraham trodde nettopp Guds løfte om at slik Gud sa, slik skulle hans ætt bli, og da han grep om løftet om avkommet, da står det: «og han (Herren) regnet ham det til rettferdighet». Det er helt klart hva for et løfte det er Abraham tror og griper om og som gjør Abraham rettferdig for Gud, det er løftet om avkom - løftet om Sønnen.

Og løftet til Abraham om velsignelse er også knyttet til løftet om avkom. Når Gud sier i 1. Mos. 12,2 at Abraham «skal bli en velsignelse», så er det ikke en befaling som Abraham skal oppfylle, men det er en befaling som gjør Abraham til det som ordene sier, nøyaktig som da Gud sa: «Bli lys!». Da befalte ikke Gud at noe skulle gjøre seg selv til lys, men da Gud befalte at det skulle bli lys, så ble det lys. Og når Gud sier at Abraham skal bli en velsignelse, så befaler han noe fram som blir til i det han be-

faler det. Så blir Abraham en velsignelse. Det er Guds løfte til Abraham om en sønn som gjør Abraham til en velsignelse. Velsignelsen er knyttet til løftet om sønnen.

Og hva det får for følger, det ser vi av 12,3. Gud gjør Abraham til en velsignelse på den måten at den som velsigner Abraham, blir velsignet av Gud, og den som forbanner Abraham, blir forbannet av Gud. Selve ordet velsigne betyr egentlig å gi en annen kraft, å gi en annen del i sin rikdom og styrke. Og derfor kan kun den velsigne som har slike ting, mens mottakeren alltid er en svakere (Hebr.7,7). Det Abraham har som alle andre må gi seg inn under, er løftet om Sønnen. Det er i kraft av dette løftet Abraham kan være til velsignelse.

All velsignelse beror på at det er en høyerestående som har overflod til den som er ringere. Den svakere kan også velsigne den sterkere, nemlig ved at han bøyer seg inn under den sterkere og slutter forbund eller pakt med den sterkere og priser seg av den sterkeres kraft, rikdom og styrke som sin egen (Salm 72,17). Man velsigner kongen ved at man gir seg inn under ham og hans lykke, og regner den som sin egen lykke.

Slik er det også i 1.Mos.12. Den som holder seg utenfor forbund med Abraham, den som mener at han er rik nok eller sterk nok selv, og derfor sier at han ikke har bruk for Abraham og hans avkom, han blir forbannet av Gud, alene av den grunn at han forbanner Abraham og hans avkom og sier at han ikke har bruk for velsignelsen som er knyttet til Abraham og hans sønn.

At Abrahams velsignelse er knyttet til løftet om sønnen, det ser vi i 1.Mos.22,18. Nå er det i «din ætt» (i ditt avkom) alle jordens folkeslag skal velsignes. Nå er det ikke «i deg» de skal velsignes, men «i din ætt».

All velsignelse er knyttet til offeret:

Gud velsignet menneskene ved skapelsen, men ved synden kom menneskene inn under Guds forbannelse, og de ble kastet ut av samfunnet med Gud og stengt ute fra Guds velsignelse.

Men som vi har nevnt ved Guds første forbilledlige offer på syndefallets dag og Abels offer, så har Gud knyttet velsignelse til sonofferet. Forutsetningen for all velsignelse i Skriften er offeret, sonofferet.

Det sentrale i offeret er at det gir utløsning, det gir forløsning i og med at det er sonende. Fordi det er sonende er det også forløsende. Offeret utstår syndens straff i den skyldiges sted, og som stedfortreder utfrir det

dermed den skyldige fra forbannelsen og dødsdommen.

Fordi alle ting er kommet under forbannelsen, så må det bringes utløsningsoffer for alle ting.

Påskelammet - stedfortredende offer:

Ved utgangen av Egypt får vi se den dype mening med offeret (2.Mos.12-13). Her har vi evangeliet i all dets fylde i det gamle testamente.

Den dødsdom som Gud feller over Egypt, den gjaldt også Israels folk. Guds dødsdom rammer alle som er under forbannelse i Egypt, og det vil si alle som var i Egypt, både mennesker og dyr, både av Israel og egypterne. Guds rettferdighet kan ikke utelukke noen fra dommen.

Når det er det førstefødte som skal ofres, så er det fordi det førstefødte er et stedfortredende offer for det som kommer etter. Den førstefødte løser ved sin død det som er født siden - førstefødselsofferet er altså et stedfortredende offer.

Gud må frelse sitt folks førstefødte ved et utløsningsoffer, et stedfortredende offer. Og det er meningen med blodet på dørstolpene og den øverste dørbjelken, at morderengelen kunne se at i dette huset er det brakt et stedfortredende offer som løser den førstefødte.

Og vi legger merke til i 2. Mos. 13,12 at for å understreke denne forløsning, dette offerets stedfortreden-

de gjerning, så skal de siden ofre alt som er førstefødt. Og når deres sønner en gang i fremtiden spør om hva som er meningen med det at de ofrer det førstefødte, så skal de si at det var det de skulle gjøre i Egypt den gang Gud slo i hjel alt førstefødt. Da ble deres sønner utløst, nemlig med et offer som døde i deres sted. Mens dyrene ble utløst ved at det førstefødte av ethvert slag ble ofret, så ble det førstefødte av mennesker derimot utløst ved andre offer, som oftest et lam.

Ofrene viser også syndens alvor - syndens lønn er døden:

Hvis vi leser Ef.4,17-19 ser vi hvordan menneskene borte fra Gud og hans åpenbaring er blitt åndelig avstumpet i forhold til synden, slik at de er uten frykt og bekymring for å gjøre synd. Det er denne åndelige avstumpethet Gud fører sitt folk ut av ved loven om offer, for med offeret fører Gud døden inn like i syndens midte. Og i det gamle testamente legger vi merke til at der det er synd, der planter Gud med det samme døden like inn i folkets midte. Og på den måten bekrefter han at enhver berøring med synden, det er en berøring med døden.

Men med offeret fører ikke bare Gud døden inn der det er synd. Men Gud fører døden inn på en slik måte at det gis forløsning og full soning. Gud fører ikke bare døden inn i syn-

dens midte ved offeret, men han fører døden inn på en slik måte at det blir forsoning og utfrielse igjen. Folket får virkelig se syndens alvor, og midt i det som viser syndens alvor, nemlig i offeret, der lærer de også forsoningens forløsning gjennom stedfortredende offer.

At offeret er skyggen av Kristus er helt klart, det er han som er det stedfortredende sonofferet. Dette viser også at vi ikke kan forkynne hele frelsen i Kristus om vi kommer bort fra det gamle testamente. Å forsøke å føre nåden inn i blant folk uten først å føre døden inn ved å røre ved synden, det er fånyttes. Vi kan ikke forkynne Kristus, før vi fører døden inn hvor synden er.

Velsignelsen springer ut av det førstefødtes ofring til soning:

All velsignelse springer altså ut av at det er brakt et offer, og det ble forlangt at det offeret skulle være førstefødt, lytefritt og av samme art som det som skulle velsignes (5.Mos.15,19ff).

Når storfeet fødte, så skulle det førstefødte ofres for at det kunne bringe velsignelse til storfeet. Og strengt tatt var det også slik at hvis menneskeslekten skulle kunne velsignes, så skulle de førstefødte sønner bringes som et offer til velsignelse for menneskeslekten. Dette har helt tydelig vært klart for menneskene i den

gamle pakts tid. Vi ser gang på gang hvordan Israel lar seg lede av Molokdyrkelsen f.eks. til å drive med barneoffer, enda Gud tydelig hadde forbudt det i loven

Abrahams offer - skyggen av Kristus:

Gud hadde i løftet til Abraham om avkom også knyttet løftet om velsignelse, en velsignelse som skulle bli alle jordens slekter til del. Det er grunn til å tro at den tanken bodde i Abraham at han var utsett av Herren til å bringe et førstefødselsoffer på menneskeslektens vegne, særlig når han så hvordan nettopp Isak var et under fra Gud, en løftets sønn, som var født på underfullt vis.

Og helt viss på det blir han trolig når Gud en dag befaler ham å bringe Isak som offer. Nå skal han bringe det førstefødte, lytefrie offer for menneskeslekten. For det lød jo: «I deg skal alle jordens slekter velsignes.» Nå skulle førstefødselsofferet bringes som det stedfortredende offer til forløsning og velsignelse for alle jordens slekter.

Men på Moria berg, der lærte Abraham at Isak heller ikke var offret, men som Abraham selv sier i 1.Mos.22,8: «Gud vil selv utse for seg lammet.» Og det er ganske sikkert at når Jesus sier at Abraham så hans dag (Joh.8,56), så er det denne begivenhet det er tale om. Den dag

erkjente Abraham at Gud selv hadde utsett seg en førstefødt sønn, en lytefrie sønn som skulle bringes som et offer for hele slekten og som hele slekten skulle velsignes i.

Abrahams ofring av Isak var bare en skygge av Guds eget offer, og det er gripende å lese Abrahams forhold til sin sønn og ofring av sin sønn, og tenke på hvordan dette er en skygge av Faderens forhold til sin Sønn og ofringen av ham. Det er Kristus som er den førstefødte og lytefrie av menneskeslekten som skal ofres som førstefødselsoffer til velsignelse for alle dem som velsigner seg av ham. Det er han som skal være denne rike, salige hersker som gjør oss rike og salige i og med at vi tar det som er hans, som vårt. Og det er han som gjør at alle dem som holder seg på avstand av Kristus og vil mene at de har nok selv, blir forbannet av Gud. For den som forbanner ham, vil Gud forbanne. Det er i Kristus velsignelsen er gjemt, en velsignelse til alle jordens slekter.

Abraham forkynner dette ved å kalle Moria berg: «Herren ser» (1.Mos.22,14), for «på Herrens berg skal han la seg se.» På Moria berg ble Sønnen ofret, der så Herren til oss og utfridde oss slik han utfridde Isak, og der lot Herren seg se som den som selv gikk inn under forbannelsen og ble en forbannelse for oss.

(forts. neste nr.)

Jesu frelsende sinnelag.

Av Olaf André Klavenæs

I Joh. evang. kap. 8 kommer Jesu frelsende sinnelag og barmhjertighet overfor synderen så klart frem. Vi møter en kvinne som blev tatt på fersk gjerning i hor og om fariseerne som prøver å komme Jesus til livs. Før vi går videre må vi se litt på hvem fariseerne var. Vi ser at Jesus går kraftig ut mot fariseerne. Hvorfor gjør han det? Jo, fordi de ikke hadde bruk for ham som sin frelser. De så på ham som en besatt og opprører. Jesus sier i vers 43: «Hvorfor skjønner dere ikke min tale? Fordi dere ikke tåler å høre mitt ord!» De tålte ikke å høre sannheten om seg selv. For Jesus er sannhet. Disiplene vitner om det i Matt. 22. 16: «Mester, vi vet at du er sanndru og lærer Guds vei i sannhet!»

Fariseerne hevder at de har Abraham til far, men Jesus sier om dem at hvis de var Abrahams barn, så ville de gjøre Abrahams gjerninger. Hva var det som gjorde Abraham rettferdig for Gud? Abraham trodde Gud, og det ble regnet ham til rettferdighet (Rom. 4.3). Abraham, deres far, frydet seg til å se min dag, han så den og gledet seg. Han gledet seg over Guds frelse i Jesus Kristus. Da Abraham ble satt på den store prøve, der han skulle ofre sin sønn, fikk han se en vær som satt fast i buskene med sine horn. Han tok væren, og han ofret den til brennoffer istedet for sin sønn. Allerede der fikk han se Jesu dag.

Dette kunne fariseerne ikke skjønne. Du er ennå ikke femti år, og har sett Abraham. Jesus sier til dem: «Sannelig,

sannelig sier jeg dere: Før Abraham blev til, er jeg.» Det går så langt at Jesus sier til dem at de har djevelen til far. Verden vil alltid se på Jesus som en besatt og opprører. Det blir for dem en dårskap. En dag skal Jesus komme igjen for å hente sine, og da skal han komme som en dommer. Da skal hver tunge bekjenne at Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære. Må vi bruke vår tid rett, slik at vi kan møte Jesus som en frelser, en som vi har lært å kjenne her i tiden, og ikke møte ham som dommer.

Kvinnen får møte Jesus som frelser. Det var det høye råd som skulle forhøre og dømme kvinnen. De hadde hørt hva kvinnen hadde gjort. De får da den urene tanke å prøve å komme Jesus til livs. I Moseboka står det skrevet at stening var fastsatt som straff for den som gjorde denne synd. Fariseerne kunne ikke tåle at Jesus hadde vennlig omgang med tollere og syndere, og det var en betent sak. De håpet nå på at Jesus ville gi et svar som stred imot lovens strenge bud, så de kunne føre klagemål imot ham. De kom med kvinnen inn i tempelgården der Jesus sitter og underviser. Fariseerne har ingen skamfølelse overfor dette, de tenkte bare på hvordan de kunne få tatt Jesus.

Jesus bøyer seg ned og skriver på jorden. Kanskje det var det som står i Jer. 17. 13: «Herre, du Israels håp! Alle de som forlater deg, skal bli til skamme, de som viker fra deg, skal skrives i støvet, for de har forlatt kilden med det levende

vann, Herren!» Fariseerne gir seg ikke med å spørre. Da ser Jesus opp et øyeblikk og sier med klar røst: «Den som er uten synd kan begynne å stene.» For en avstand det var mellom dem og ham.

Kunne du og jeg begynne å stene denne kvinnen? Vi er alle syndere, og vi fattes den ære vi skal ha for Gud. Da de støyende menneskene hadde listet seg bort, løfter Jesus sitt hode og sier: «Har ingen fordømt deg?» Hun sa: «Nei ingen.» Jesus sa da: »Heller ikke jeg fordømmer deg!» Her ser vi Jesu frelsende sinnelag og barmhjerthet overfor synderen.

Det står at kvinnen ble alene med Jesus. Det må bli slik for hver eneste av oss. Et personlig forhold, en levende tro i hjertet. Fariseerne som kom med kvinnen, tenkte nok at det var et svelgende dyp mellom dem og henne. De annså seg selv som plett-frie mennesker. De så ikke urenheten hos seg selv og tenkte ikke på urenheten i deres hjerte mot ham som var sannheten. Når Jesu ord og blick treffer samvittighe-ten, da gikk de eldste først ut. De hadde gjort flest erfaring-er om den synd som henger så fast ved oss. Jesus døm-mer kvinnens gjerning som synd og gjennom sine siste

Å vinna himmelen.

Det er ein sang som ofte tonar for mitt hjarta. Sangen er skriven av Lina Sandell. Eg har hug å gjera den til mitt vitnemål. Alle lesarane er helsa med desse gode versa.

Du høgt være lova, du trufaste Gud, Som tok meg fortapte i nåde til brud;
Som fødde meg atter til von utan like, og gav meg eit evig urokkande rike.

No lovsongen tonar frå hjarta og sjel, til Frelsa-rens æra, som gjorde så vel;
Og synda mi sona og skulda mi øydde, Då han oppå Golgata blødde og døydde.

Eg sjølv prøvde laga ei rettferd for Gud.
Min gjerning, mi betring, sjå det var min skrud.
Men Heilage Anden meg berga or våden.
Han synte meg: Slikt er å vanvyrda nåden.

Så vond og så hard og så kald som eg er, meg Fa-ren i einborne Sonen har kjær.
Om vantru og kjensla vil få meg til tvila, I nåden åleine der finn eg mi kvila.

Lat verdi meg hæda, eg svarar med song,
Om Jesus, min Frelsar, han var og ein gong,
På Golgata hæda, den fullkomne reine. No syng eg om honom, om nåden åleine.

Ja, frelsa og livet er Frelsaren kjær. Han opphav og enden og alle ting er
Ved nåden din, Jesus, eg striden skal vinna, Ved nåden din Jesus eg himlen skal finna.

Innsendt av Sigrid Skutlaberg.

ord til henne lar han henne forstå hvor ille hun har handlet.

Han tilsier henne ikke syndenes forlatelse, slik han gjorde med den botferdige synderinnen i Simeons` hus Luk. 7, men han fordømmer henne heller ikke. Han, den syndefrie, har ikke lyst til å dømme, men til å frelse. Jesus sier et formaningsord til kvinnen «Synd ikke mere!» Jesus minner kvinnen om at hun ikke skal synde mere. Hvorfor? Jo, fordi synden fører til død, som fører til fortapelse. Derfor minner Jesus kvinnen om dette. Men vi er ikke av dem som unndrar seg til fortapelse. Vi er av dem som tror til sjelens frelse (Hebr. 10,39). Må vi lære av denne beretningen at ordet om Jesus og hans tale avslører urenheten i menneskets hjerte, samtidig som Jesus kom for de urene, de fortapte. Et velsignet budskap å få høre.

«Jeg er kommet som et lys til verden, for at hver den som tror på meg, ikke skal bli i mørket. Om noen hører mine ord og ikke tar vare på dem, så dømmer ikke jeg ham. For jeg er ikke kommet for å dømme verden, men for å frelse verden. Den som forkaster meg og ikke tar imot mine ord, han har den som dømmer ham: Det ord som jeg har talt, det skal dømme ham på den siste dag.» (Johs. 12 .46-48)

«Ja, du er veien vår frelser sann,
til alle elendige givet
Ditt ord som aldri bedrage kan,
det sannheten er og livet,
og alt jeg syndet, mitt livsens dag,
for din skyld er det helt tilgivet.»

I samanheng med ein møteserie som Misjonssambandet hadde i Norheimsund Bedehus no i haust, med den danske forkynnararen Erik Trans, er det laga ein kassettserie på 14 kassettar samla under temaet: Bibelsk Vekking. Det danske språket er lett forståeleg.

Det var ei skjeldan klar, vekkjande og bibelsk fundert forkynning av lov og evangelium som stilte tilhøyrarane andlet til andlet med Den Heilage Gud i Ordet.

Ynskjer du heile pakken på 14 kassettar, får du han for berre kr. 390,-. Ynskjer du derimot enkeltkassettar, kryssar du av i rutene til høgre. Då kostar kassetane kr. 35,- pr. stk. Kjøp dei! Høyr dei! Ver med å spreie vekkingstonane!

BIBELSK VEKKING

1. ☐ A+B, Luk. 10.21-29 + John. 3.14-18	
2. ☐ Luk. 10.21-29	
3. ☐ Luk. 13.22-30	9. ☐ Mat. 25.1-13
4. ☐ Luk. 18.9-14	10. ☐ John. 7.37-39
5. ☐ Jes. 61.10	11. ☐ Hebr. 11.31
6. ☐ Åp. 8.2-12	12. ☐ 1. John. 1.5-27
7. ☐ Åp. 8.13/ 9.12	13. ☐ Mark. 10.17-27
8. ☐ John. 8.2-12	14. ☐ Åp. 20.11-15

Bestillinga kan sendast til:

Oddvin Lilleås, 5600 Norheimsund, tlf. 56551625

Namn:

Adresse:

forts. fra s. 2.

utenfor all fornuft og forstand. Her er det troen som råder. Husk på Abrahams vandring, på Moses. Eller Naaman som skulle bade seg i Jordan(sml. 2. Kong. 5.9f).

Naaman var en fornuftig mann, og det var den store hindringen på den helbredelsesreisen han la ut på. Men også han måtte gå troens vei. Ja, vi kunne finne mange flere eksempler i Bibelen. Men tilbake til enkens hus. Jeg synes jeg ser det som om jeg selv var kommet inn på kjøkkenet til denne enken, ser disse sønnene komme bærende på alle slags tomme kar.

Tomme kar

- Tomme kar, bare ikke for få, sa Herrens profet. Oljen er her. Det som er om å gjøre er å gi plass for den. Kan du se enken og sønnene der på kjøkkenet? Hun sitter der med sin lille meningsløse flaske. Men på Guds Ord sitter hun der og heller og heller. Kar etter kar fylles opp med olje fra denne lille flasken. Og så sier hun til sine sønner: Bær fram enda et kar. Nei, sier de, det er ikke flere kar. Da stanset oljen.

Slik er det også i ditt og mitt liv. Slik er det med oljen, velsignelsen, nåden som flyter fra Jesu forsoning. Den tar aldri slutt. Det er bare det at det er så få tomme kar som har bruk for å fylles. Det var ikke pga. oljemangel, men pga. mangel på tomme kar at oljen stanset. Du, la Jesus få spørre deg like inn i ditt hjerte i dag, om det er plass for ham i

ditt liv. Har du bruk for, og plass for oljen? Det er vel ikke i ditt liv at oljeflasken stanser sin nådestrøm? Og det bare fordi det ikke er plass for nådestrømmen.

Det er så mye der fra før at det ikke blir plass til oljen. Jesus sa til menigheten i Laodikea: Du sier selv at du er rik og har overflod på alt, men virkeligheten er en annen. Du vet ikke og forstår ikke hvor fattig, blind og naken du egentlig er. Så fattig at du ikke er motakelig for nåden, oljestrømmen fra den lille flasken som ser så liten og ubetydelig ut, men som bringer selve livet og saligheten inn i ditt liv.

En ny start - et nytt liv

Oljen som strømmes inn i denne enkens liv gav henne ikke bare en ny start, - en nådestart. Men hun får et helt nytt liv, et nådeliv. Oljen ga nemlig to ting(sml. v.7):

1) Gjelden ble betalt Det var en stor og tung gjeld. Men her er det nådens olje som betaler. Oljen er ikke noe lite til første avdrag, men en formue som dekker hele verdens gjeld. Betal din gjeld sier profeten.

2) Så kan du og dine sønner leve av det som blir til overs. Ja, der ser du. Ikke bare hele fortiden er oppgjort og skyldfri. Men her er også resten av ditt liv dekket. Det står ikke hvor mye enken fikk i startkapital, men jeg vet hvor mye hun fikk. Jeg har nemlig fått like mye. Hun fikk noe å leve av resten av sitt liv.

Dette er et vitnesbyrd gjennom hele Guds Ord. Elisa selv vet hva han sier til denne enken. Han ba selv en gang om en dobbel del av profeten Elias ånd. Dette er noe som går helt tilbake til 5. Mos. 21.17 og det som heter førstefødselsretten. Førstefødselsretten i den nye pakt er å få samme rettigheter til barnekår, rikdom og arv som Jesus selv har hos sin far.

En rett som bare Jesus har, har vi fått dobbelt igjen av Herrens hånd (=Jesus) for alle våre synder. Og det herlige budskapet her i 2. Kongebok og i hele Bibelen, er at det går an å bytte arv. Fra det fortvilte utgangspunktet, en gjeldstrell - til førstefødselsrett, liv og overflod. «Den som seirer», sier Jesus i åpenbaringen, han skal arve alle ting.

Ordets oljeflaske

Sangeren sier: «Fra Helligdommen oljen flyter til de tomme kar». Det er den helligdommen Asaf gikk inn i og ble vis - Ordets Helligdom. Gå dit du også: Skynd deg til Jesus, til oljen, til frelsesstrømmen ren og klar.

Han lever, ja, han lever, kan aldri dø igjen.

Han ber for deg som strever, til Far i himmelen.

En frelsesstrøm så ren og klar fremvel-
ler fra hans sår,
og den som tror, en herlig frelse får.

Et av Satans listigste kunst-
grep er å få oss bort fra dette åp-
ne og barnlige samliv med Gud.
Vokser vi bort fra den våkne
samvittighet, som aldri tåler synd
i hjerte og liv, kan vi nok berge
vår kristelige kunnskap, men
kjennskapen, den som er større
enn all kunnskap, den blir det
slutt med, og vi henter ikke leng-
er erfaringer ut fra Guds ord. Når
så erfaring og opplevelse tar
slutt, stanser også den kristelige
vekst. (Ludvig Hope)

I. Alt for mange er blinde for
at selvforbedringens vei ingen
ende har, før den har ført et men-
neske i helvetes evige avgrunn.

II. Forståelsene av hva et liv
med Jesus i troen er, har gjen-
nomgått en skjebnesvanger for-
andring. Derfor vil vi også i de
kommende år oppleve en stadig
økende ringeakt for forkynnelse,
bibelundervisning med sjelesør-
gerisk sikte og bønnemøter. Våre
møter, stevner og samlinger vil i
stadig høyere grad bli preget av
underholdning - konsertkristen-
dommen vil bre seg.

(H. E. Nissen)

FRA TROSLÆREN

§ 8. NTs vitnesbyrd om treenigheten.

NT. taler om Faderen, Sønnen og Ånden, og taler om dem alle som GUD. Vi ser at det er en forskjell, men også en identitet.

Når det gjelder NTs tale om Sønnen, sies det stadig både guddommelige og menneskelige ting om ham. Både det guddommelige og det menneskelige går så opp i Jesu person, at det er umulig for oss å skille det ene fra det andre.

I denne forbindelse gjelder det å bli klar over hva NT sier om Sønnens evige guddom. Vi skal da se på hva det står om Sønnens «opprinnelse» (1), om Sønnens forhold til Faderen (2) og om Sønnens forhold til skapningen (3).

Det er nærliggende å begynne med det Joh.1,1-4 sier: «I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Han var i begynnelsen hos Gud. Alt er blitt til ved ham, og uten ham er ikke noe blitt til av alt det som er blitt til. I ham var liv, og livet var menneskenes lys».

Allerede dette Ordet taler på av-gjørende måte om de kjennsgjerninger vi nevnte ovenfor.

1. Sønnen var i begynnelsen. Han stilles sammen med den begynnelsesløse skaper.

2. «Ordet var Gud.» Her sies det at Ordet (Sønnen) i vesen og egenskap er

Gud. Han tillegges hel og full guddommelighet. Det samme gjelder også v.4. «I ham var liv». Ordet (Sønnen) betegnes som den der **er** livet og som livet utgår fra: Gud.

3. Uttrykket «var hos Gud» viser et **samvær av to**. Det peker på forholdet mellom Gud og Ordet (dvs. mellom Faderen og Sønnen). I v.18 kalles den ene like ut «Faderen» og den andre «den enbårne Sønn».

4. I v.3 står det: «Alt er blitt til ved ham». Her stilles Ordet (Sønnen) ikke på det skapt side som skapt, men på Skaperens side som skaper.

Dette som vi nå har pekt på, finner vi igjen i hele NT. Se f.eks. Kol.1,15-17: « - **i ham** er alle ting skapt - - -, alt er det skapt **ved** ham og **til** ham. Og han **er før alle ting** og **alle ting står ved ham**». Her tales det om **Sønnens evighet** (v.17), om Sønnen som **Skaperen** og **Oppholderen**. V.15 taler om **hans gudlighet**.

I 1.Joh.5,20 kalles Jesus Kristus for «**den sanne Gud og det evige liv**». Og i Rom. 9,5 kalles Jesus «**Gud over alle ting**». NT sidestiller Jesus med Gud: « - så er det dog for oss bare **en** Gud, Faderen, av hvem alt er, - og **en Herre**, Jesus Kristus, ved hvem alt er, - ->, (1. Kor.8,6).

Jesus bekjenner også denne sidestillingen i Joh.5,23; 8,16; 10,30.

Endelig nevner vi hvordan Sønnen kalles den «enfødde»(enbårne). Det betyr at Sønnen er den eneste som Faderen har **født**, alle andre har han skapt. Derfor er Sønnen den eneste som er **Faderen lik, og hans vesens uttrykte bilde**.

Sammenfatter vi disse vitnesbyrd om Sønnen, finner vi ut følgende:

1. Sønnen har ingen begynnelse og ingen ende. Han **er fra evighet. Han er Gud**. Han omtales **identisk med Gud**, men **forskjellig fra Faderen**.

2. Sønnens forhold til Faderen, er en **fullkommen likestillig og fullkommen sidestilling**. De er sideordnede i **verdighet, ære og rang**. Joh.5,23 taler om det: «Alle skal ære Sønnen, likesom de ærer Faderen, den som ikke ærer Sønnen, ærer heller ikke Faderen».

Faderen og Sønnen er også sideordnede i eksistens, det vil si at den ene ikke kan være der uten den annen. Og den som har den ene, har også den andre: Jesus sier i Joh.10,30: «**Jeg og Faderen, vi er ett**». Det vil si at de er uadskillelige, uoppløselige, udelelige forbundet med hverandre i ett vesen.

Denne fullstendige sideordningen mellom Sønnen og Faderen er framfor noe annet et **kjennemerke på det kristelige sanne**. Det å nekte denne side-

ordning er ensbetydende med antikristelighet (1.Joh.2,22).

Denne sideordning er det som gjør det mulig for mennesket å være i samfunn med Gud. Og der denne sideordningen nektes, der mister mennesket Gud selv. 1.Joh.2,23 sier: «Hver den som nekter Sønnen, har heller ikke Faderen, den som bekjenner Sønnen, har og Faderen».

Denne fullstendige sideordningen mellom Faderen og Sønnen, kaster også lys over Sønnens egenskaper. Alt det som kan sies om Guds egenskaper, kan i samme grad og på samme måte sies om Sønnen.

3. Sønnens forhold til skapningen, viser at skaperverket tilkommer Sønnen i samme grad som den tilkommer Faderen. Som verden er skapt av Faderen, er den skapt ved Sønnen. Det er ingen fordeling mellom Faderen og Sønnen i skaperverket, men en tildeling: Faderen skaper ved Sønnen. De er begge og i samme grad subjekt for skaperverket.

Som konklusjon på NTs vitnesbyrd om Sønnen, må vi si: Sønnen, Jesus Kristus, er GUD! Han er ett vesen med Faderen, men samtidig en person forskjellig fra ham.

(Fra Ø. Andersens troslære.
Tilrettelagt ved L.F.)

Misjonsarbeidet i Peru !

Vitnesbyrd av Miguel Curse

Vi gjengir her et vitnesbyrd som Miguel Curse holdt under Bibelseminaret i Arequipa i begynnelsen av november 1995. Miguel Curse har vært gjennom store personlige vanskeligheter i forbindelse med økonomisk utroskap. Penger som han var betrodd til arbeidet i Guds rike, gikk til privat forbruk. Miguel Curse har på grunn av dette vært inne i dypt åndelig mørke og stor kamp i sitt personlige gudsliv. Ved Guds nåde har han fått bekjenne sin synd for Gud og mennesker og har kommet gjennom mørket med et fornyet behov for Jesu uforskyldte nåde. Han vitner selv om at han fikk spesiell hjelp gjennom sjelesorg og forkynnelse da Reidar Linkjendal besøkte Peru i april 1995. I en hilsen til Reidar sender han en varm takk for «dine råd og dine tårer». Hvis Herren minner deg om det, så vær også du med å be for Miguel Curse.

«Imens hadde folket samlet seg i tusenvis, så de holdt på å trå hverandre ned. Da begynte Jesus å tale, først og fremst til sine disipler: Ta dere i vare for fariseernes surdeig som er hykleri. Men intet er tildekket som ikke skal bli åpenbart, og intet er skjult som ikke skal bli kjent. Derfor skal alt det som dere sier i mørket, bli hørt i lyset. Og det som dere hvisket noen i øret inne i

Miguel Curse

kamrene , skal bli ropt ut på hustakene». Luk. 12,1-3.

Miguel Curse begynte sitt vitnesbyrd med å vise frem en fin blomst. «Blomster er fin pynt», sa han. Så plukket han kronbladene av blomsten, slik at den ble helt ødelagt. Deretter gav han blomsten til en av tilhørerne og bad ham reparere den. Men den lot seg ikke reparere. «Gud skapte oss fullkomne, men vi falt i synd og ble som denne ødelagte blomsten som ikke kan repareres,» sa Miguel Curse.

Han fortsatte: «Jesus vet hva han gjør. Hvorfor talte han ikke evangeliet ved denne anledningen? Fordi Judas, en av de tolv, var til stede. Synden er som gjær, - den trenger igjennom til he-

le personen og forurensar hele livet. Det er ikke bare snakk om ytre synd, men også synd i hjertet og tanken. Synd er ikke bare gjerning, men også lysten og intensjonen. Å tenke stygt om min neste eller å baktale ham, er synd mot Gud. Mitt og ditt liv er fullt av synd. Vi er synd. Vi kan nok ha en fin fasade med slips og skjorte, men hvordan er hjertet, - ditt hemmelige liv? På bedehuset kan vi synge fine sanger, men hvordan er forholdet til din kone, dine barn og dine naboer? Jeg jobber som maler for tiden. I dette faget er det viktig å sparkle for å få en fin overflate. Vi også sparkler våre fasader så vi skal bli fine å se på. Men bakenfor fasaden råtner alt på grunn av synden. Og det er vanskelig å synge med i sangen fordi noe inni oss verker. Det er samvittighetens tale. Vi dør åndelig sett med skjult synd. Det er som en kreftsvulst som sprer seg. Og så sovner samvittigheten, og så blir vi åndelig døde, og ved vår legemlige død havner vi i helvete.

Judas var nær Herren. Han hørte hans tale om synd og nåde. Men han lot ikke Ordet få rom i hjertet. Han solgte sin Herre. Han var en «troende» som ikke talte til seg selv. Hva med meg? Det er så lett å tale til andre, men så vanskelig å anvende det på seg selv. Men det er nødvendig for å bli frelst og nå det evige liv. I Judas' hjerte hadde det skjedd et frafall, han hadde ikke samfunn med Jesus. Det samme skjedde med meg. Jeg hadde ikke samfunn med Jesus og var sint på mine brødre. Jeg har fått erfare hva synden er. Jeg har levd i desperasjon. Før hilste alltid folk på meg. Når de fikk høre om min

synd, vendte de meg ryggen. Men noen hjalp meg, og det er jeg så takknemlig for. De hjalp meg tilbake til Jesus. Loven ble anvendt på meg, og det var nødvendig. Og så fikk jeg på nytt høre evangeliet: Min nåde er nok for deg. Tenk nok! Jeg har erfart at Jesus har dødd for mine synder. Han støtte meg ikke bort. Han tok i mot meg slik jeg var.

Jeg vil så gjerne få advare mot synden! Det er så lett å se andres synd, men så vanskelig å se sin egen. «Han og hun fortjener straff, men ikke jeg», slik tenker vi. Å min venn, synden er en stor løgn fra djevelen! Men Gud elsket oss på den måten at han gav sin enbårne sønn for å gi oss liv. Et evig liv etter døden! Hver dag banker Jesus på hjertetøren din og sier: «Se jeg står for døren og banker. Om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham og holde nattverd med ham, og han med meg.» Joh.åp. 3,20.

Jeg er en stor, stor synder. Jeg har falt dypt. Bare én kan reise meg, og det er min himmelske far. Og så kan dere hjelpe meg, - dere, mine åndelige brødre!»

Slik avsluttet Miguel Curse sitt vitnesbyrd før han ba en ydmyk og gripende bønn om syndenes forlatelse i Jesu blod. Vi som hørte på kjente himmelens nærvær under Miguel Curses 's vitnesbyrd og bønn. Det var et vitnesbyrd om Han som kom for å frelse det som var fortapt og om den syke som fant frelse og legedom hos den store sjelelegen. Det er slike stunder som gir håp for misjonsarbeidet! Måtte Gud velsigne og bevare Miguel Curse! (JE)

Angående misjonsarbeidet i Peru

En redegjørelse fra landsstyret

I forrige nummer av «Lov og Evangelium» trykte vi samarbeidsavtalen mellom INEL-Peru og Lekmannsmisjonen. Styret ser det som viktig at misjonsfolket kjenner avtalen og det ansvaret vi nå tar på oss overfor vår samarbeidskirke i Peru. Avtalen innebærer at misjonsarbeidet blir mer forpliktende for Lekmannsmisjonen og for den enkelte av oss som troende brødre og søstre. Noen lurer på hva misjonsarbeidet innebærer i praksis for Lekmannsmisjonen. Det vil vi her prøve å redegjøre for.

Besøk til Peru

Styret ser det som viktig å ha en god og jevnlig kontakt med INEL-Peru. I §4 i samarbeidsavtalen er dette uttrykt som «en rådgivnings- og veiledningstjeneste fra NLL til INEL-Peru». Gjennom sjelesorg, veiledning, opplæring og forkynnelse ønsker vi å formidle Guds ord til peruanerne, gi dem åndelig og praktisk støtte og føre dem inn i den luthersk-rosenianske arv som vi selv er blitt så rikt velsignet gjennom. Denne veiledningstjenesten vil vi utrette gjennom to årlige besøk til INEL-Peru. Disse besøkene er knyttet opp til bibelkurs hvor våre utsendinger deltar. Flybilletten tur/retur Norge-Peru koster ca. kr. 10 000,-. Tatt i betrakning at dette er mindre enn en norsk månedslønn, synes vi dette er en god måte å støtte de peruaniske kristne på. De ber også selv om besøk to ganger i året og gir uttrykk for at både besøk og bibelkurs er av største betydning.

*Celso Valdiglesias undertegnet samarbeidsavtalen
NLL-INEL-Peru i Arequipa den 27. okt. 1995.*

Evangelist Eusebio Alvis

Evangelist Eusebio Alvis er tidligere presentert for «Lov og Evangelium's» lesere i «Kallet fra Peru» - vedlegg til L&E i september 1994. Han har vært evangelist og bibellærer i INEL-Peru siden mars 1994. For tiden går Eusebio Alvis på bibelseminaret som Misjonssambandet driver i Arequipa. Han er lønnet av Lekmannsmisjonen, og hans lønn fungerer som et stipend mens han studerer. Seminaret er treårig. Det andre studieåret ble

avsluttet til jul 1995, og det tredje begynner i mars 1996. Ved utgangen av 1996 er Eusebio Alvis ferdig med studiene og går inn i fulltidstjeneste i INEL-Peru. Nå er han med i arbeidet i helgene og ellers så langt tiden strekker til. Han sitter også i styret for INEL-Peru. Eusebio Alvis har et varmt vitnesbyrd om Jesus og et brennende hjerte for sine landsmenn. I 1995 betalte Lekmannsmisjonen ca kr 40 000,- i lønn og studieutgifter til Eusebio Alvis. Denne støtten vil fortsette i 1996.

Litteraturarbeid

Det er viktig med god litteratur til opplæring og undervisning. INEL-Peru driver en evangelisk grunnskole i bydelen Alto Selva Alegre. I 1995 hadde skolen ca 250 elever. Det viktigste med skolen er å nå barna med Guds ord. Gjennom andakter og kristendomsundervisning er det vårt håp og vår bønn at disse små og deres heimer måtte møte kallet fra Jesus. Lekmannsmisjonen sendte kr 13 500,- til innkjøp av litteratur til kristendomsundervisning i 1995. Slik støtte ønsker vi også gi i fremtiden.

Bibelkurs og leirarbeid

INEL-Peru arrangerer noen bibelkurs og leirer hvert år. Deltagerne på disse betaler for oppholdet, men vanligvis er det ikke mulig å dekke inn alle utgiftene. For å subsidiere slike arrangementer sendte Lekmannsmisjonen kr 7 500,- i fjor. Vi ser på disse arrangementene som viktige for å nå ut med evangeliet og grunnfeste de kristne i Ordet.

Radioarbeid

I styret har vi flere ganger drøftet INEL-Peru's ønske om støtte til et radioarbeid i

Arequipa. Med hjelp fra Strømmestiftelsen i Kristiansand har INEL-Peru anskaffet en mellombølgesender og begynt med noen få daglige programmer. Sendingene går ut over storbyen Arequipa og kan tas inn av ca 1 000 000 mennesker. Styret i Lekmannsmisjonen deler INEL-Peru's ønske om å forkynne evangeliet over radiobølgene og ser mulighetene ved å kunne sende gode og bibelske programmer, som kan nå ut til de mange som lever i mørket. Gjennom radioen kan en også sende undervisende og oppbyggelige programmer som de nye kristne vil kunne ha stor glede og nytte av.

På den andre side er styret urolig for negative sider som et radioarbeid lett kan føre med seg. Vi ser det som svært viktig at et slikt arbeid styres på en god måte, særlig med tanke på sang og musikk som brukes, og at det er en god styring med innholdet i programmene og hvem som slipper til i radioen. Disse tingene har vært drøftet inngående med INEL-Peru. En støtte fra Lekmannsmisjonen vil betinge at vi hele tiden kan gå god for det radioarbeidet vi støtter. Foreløpig er det gitt en støtte på kr 9 800,- til innkjøp av CD-spiller og klassisk musikk. Fra og med desember -95 er det også bevilget et månedlig driftstilskudd på kr 2 000,-.

For å kunne drive radioen slik Lekmannsmisjonen og INEL-Peru ønsker, vil det koste omlag kr 60 000,- pr. år. Foreløpig er det ikke fattet noe vedtak i denne saken, men det er et sterkt ønske fra INEL-Peru om at Lekmannsmisjonen kunne ta på seg dette ansvaret. Det vil vi gjøre dersom Gud åpner denne døra og gir oss det vi trenger av økonomiske midler.

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Administrasjonskostnader

Hvert år vil Lekmannsmisjonen også bidra med en sum til administrasjonskostnader i INEL-

Peru. I 1995 har slik støtte beløpt seg til ca kr 5 600,-.

Egen misjonær

Vårt klare mål er å sende vår egen misjonær til misjonsarbeidet i Peru. Denne saken har vi lenge lagt i Guds hender. Vi tror at Han vil legge det til rette i sin time. La oss sammen fortsatt be Herren om denne sak, - at Herren må få drive ut dem han har kalt til denne gjerningen.

Misjonsfolkets støtte

For å kunne drive misjonsarbeid i Peru, er vi avhengige av misjonsfolkets støtte, både åndelig og økonomisk. Vi er forvisset om at dersom dette er Guds verk og vilje, så vil han også gi oss de midlene vi trenger. Og vi vil oppmuntre hverandre til å gi med glede til dette nye misjonsarbeidet. Det gjelder hedningenes frelse, og Jesus har selv gitt oss kallet: «Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler.....». Vi har fått evangeliet og det vil vi mer enn gjerne gi videre til hedningene, som lever i mørke og åndelig kulde.

Med hilsen
for landsstyret i NLL,
Karl B. Bø

Planlagde samlingar 1996

19.-21. april,

24.-27. mai,

17.-21. juli,

1.-4. aug.,

Bibelhelg, (NY!)

Dvergsnestangen - Kristiansand

Pinsestevne, Fossnes - Vestfold

Hoveds.sk., Solborg - Stavanger

Sommarskule, IMI Stølen-Oppdal

Noter ned datoane allereie no, og prøv også få å andre med til samlingane. Så er det vårt ynskje og vår bøn at me kunne få møte Gud i Ordet. Ver med og be om det! Meir orientering kjem seinare(drl).